

ГОРСКА ПЪСЕНЬ

отъ

И. Стубелъ

Сърна, сърничка
тръгна самичка,
дето полека
вий се пжтека.
Ронятъ се дрѣнки —
зрѣли, червенки.
Ронятъ се сини
едри кжпини.
Ала самичка
сърна, сърничка
утромъ минава,

вечеръ остава,
па се оглежда
и се навежда,
пийне водица,
хрупне тревича
сочна зелена,
росна, росена.
Па си мърмори
и си говори.
Дивата круша
само я слуша . . .

ОХРИДСКО ЕЗЕРО

приказка отъ *Магда Минева*

Когато изгрѣла една вечеръ луната надъ Охридъ (тогава Охридъ билъ малко село), дрѣпналъ дѣдо Господъ едно падаво ангелче за ухото и му рекълъ:

— Слушай, ангелче: още си мѣничко, но трѣбва да се учишъ. Тичай долу на земята, казни въ село Охридъ и кажи на старитѣ охридчани, че утре рано ще намѣрятъ едно малко изворче край селото. Пращамъ имъ го, защото зная, че нѣматъ нито чешма, нито кладенци въ селото. Нека си наливатъ вода и да сж доволни. Но да имъ кажешъ — още утре да му направятъ капакъ и съ него да го покриватъ. Оставятъ ли го една вечеръ

отворено, ще изтече всичката вода и ще наводни полето.

Почесало се ангелчето задъ ухото. Хванало се за единъ лжчъ на месеца и се плъзнало надолу. Но нали било още малко, глупавичко, едва не умрѣло отъ страхъ. Ха тукъ да се изтърве, ха тамъ, най-после се намѣрило на комина на една кжща всрѣдъ Охридъ. Спустнало се презъ комина и право на чергитѣ паднало. А подъ чергитѣ спѣлъ единъ дѣдо съ бѣла брада. Щипнало го ангелчето за носа . . .

— Хей дѣдо, дѣдо! Ставай!

Скача дѣдо, трие си очитѣ, гледа — ангелче.